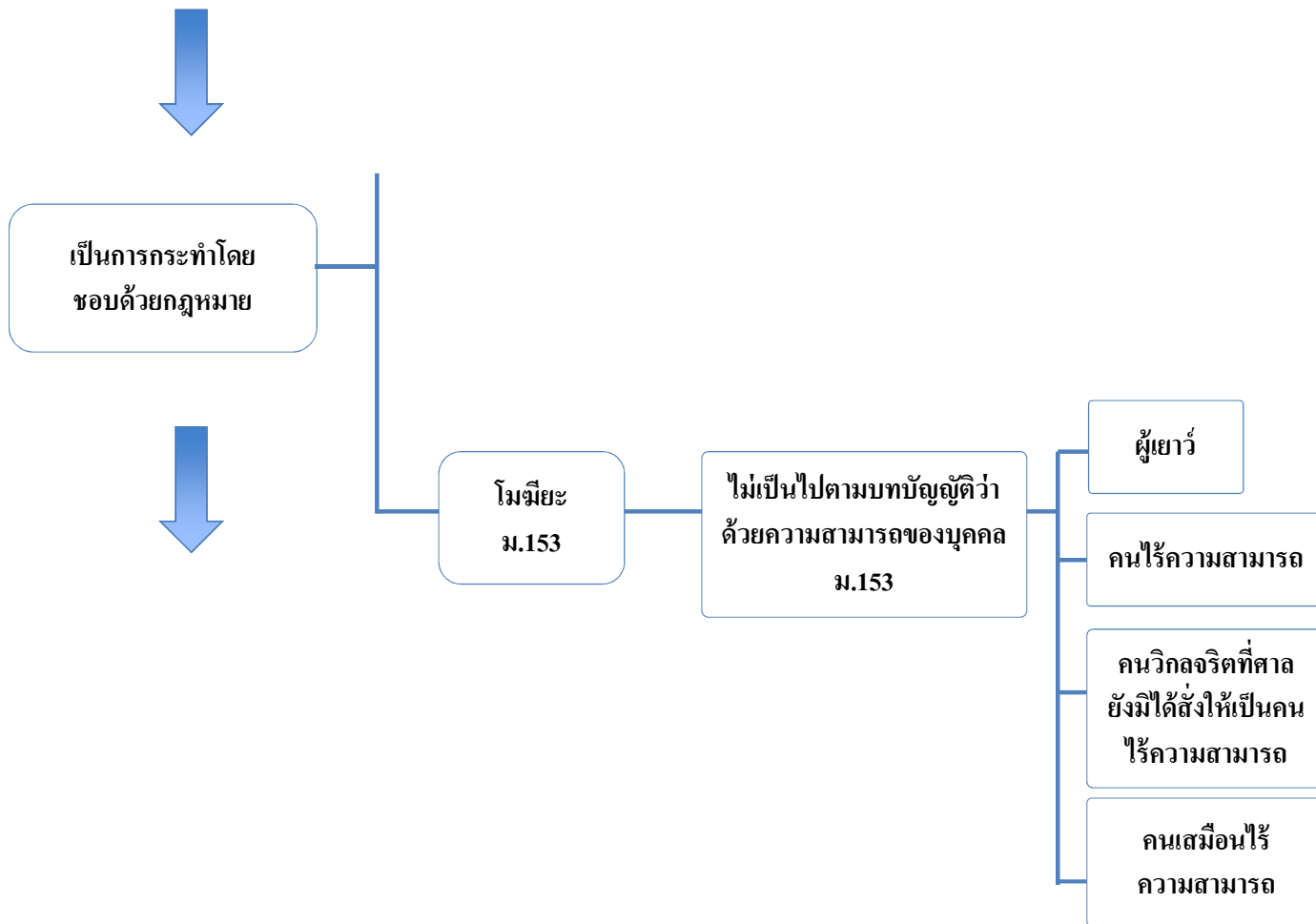

คนไร้ความสามารถ

มาตรา ๒๘ “บุคคลวิกลจริตผู้ใด ถ้าคู่สมรสก็ดี ผู้บุพการี กล่าวคือ บิดา มารดา ปู่ย่า ตายาย ทวดก็ดี ผู้สืบสันดาน กล่าวคือ ลูก หลาน เหลน ลื้อก็ดี ผู้ปกครอง หรือผู้พิทักษ์ก็ดี ผู้ซึ่งปกครองดูแลบุคคลนั้นอยู่ก็ดี หรือพนักงานอัยการก็ดี ร้องขอต่อ ศาลให้สั่งให้บุคคลวิกลจริตผู้นั้นเป็นคนไร้ความสามารถ ศาลจะสั่งให้บุคคลวิกลจริต ผู้นั้นเป็นคนไร้ความสามารถก็ได้

บุคคลซึ่งศาลได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถตามวรรคหนึ่ง ต้องจัดให้อยู่ใน ความอนุบาล การแต่งตั้งผู้อนุบาล อำนาจหน้าที่ของผู้อนุบาล และการสิ้นสุดของ ความเป็นผู้อนุบาล ให้เป็นไปตามบทบัญญัติบรรพ ๕ แห่งประมวลกฎหมายนี้ คำสั่งของศาลตามมาตรานี้ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

การให้คนไร้ความสามารถอยู่ในความอนุบาล

(๑) ผู้ใช้อำนาจปกครอง

มาตรา ๑๕๖๕ “ผู้ใช้อำนาจปกครองเป็นผู้แทนโดยชอบธรรม
ของบุตร ในกรณีที่บุตรถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถหรือ
เสมือนไร้ความสามารถ ผู้ใช้อำนาจปกครองย่อมเป็นผู้อนุบาลหรือ
ผู้พิทักษ์ แล้วแต่กรณี”

(๒) บิดามารดา

มาตรา ๑๕๖๕/๑ วรรคสอง “ในกรณีที่บุคคลซึ่งบรรลุนิติภาวะ และไม่มีคู่สมรสถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ ให้บิดามารดา หรือบิดาหรือมารดาเป็นผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์ แล้วแต่กรณี เว้นแต่ศาลจะสั่งเป็นอย่างอื่น”

(๓) สามีหรือภริยา

มาตรา ๑๔๖๓ “ในกรณีที่ศาลสั่งให้สามีหรือภริยา
เป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ
ภริยาหรือสามีย่อมเป็นผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์ แต่เมื่อผู้มี
ส่วนได้เสียหรืออัยการร้องขอ และถ้ามีเหตุสำคัญ ศาลจะ
ตั้งผู้อื่นเป็นผู้อนุบาลหรือผู้พิทักษ์ก็ได้”

(๔) บุคคลอื่นนอกจาก (๑) - (๓)

มาตรา ๑๕๖๙/๑ วรรคหนึ่ง “ในกรณีที่ผู้เยาว์ถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถและศาลมีคำสั่งตั้งบุคคลอื่นซึ่งมิใช่ผู้ใช้อำนาจปกครองหรือผู้ปกครองเป็นผู้อนุบาล ให้คำสั่งนั้นมีผลเป็นการถอนผู้ใช้อำนาจปกครองหรือผู้ปกครองที่เป็นอยู่ในขณะนั้น”

มาตรา ๒๙ “การใด ๆ อันบุคคลซึ่งศาลสั่งให้เป็นคนไร้
ความสามารถได้กระทำการนั้นเป็นโมฆียะ”

มาตรา ๑๕๔๘/๑๘ “ในกรณีที่บิดามารดาเป็นผู้อนุบาลบุตร ถ้าบุตรนั้นยังไม่บรรลุนิติภาวะให้นำบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ของผู้ใช้อำนาจปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม

แต่ถ้าบุตรนั้นบรรลุนิติภาวะแล้วให้นำบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ของผู้ปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม เว้นแต่สิทธิตาม**มาตรา ๑๕๖๗ (๒) และ (๓)**

ในกรณีที่บุคคลอื่นซึ่งมิใช่บิดามารดาหรือมิใช่คู่สมรสเป็นผู้อนุบาลให้นำบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ของผู้ปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้าผู้อยู่ในความอนุบาลบรรลุนิติภาวะแล้วจะใช้สิทธิตาม**มาตรา ๑๕๖๗ (๒) และ (๓)** ไม่ได้”

มาตรา ๑๕๖๗ “ผู้ใช้อำนาจปกครองมีสิทธิ

(๑) กำหนดที่อยู่ของบุตร

(๒) ทำโทษบุตรตามสมควรเพื่อว่ากล่าวสั่งสอน

(๓) ให้บุตรทำงานตามสมควรแก่ความสามารถและฐานะรูป

(๔) เรียกบุตรคืนจากบุคคลอื่นซึ่งกักบุตรไว้โดยมิชอบด้วยกฎหมาย”

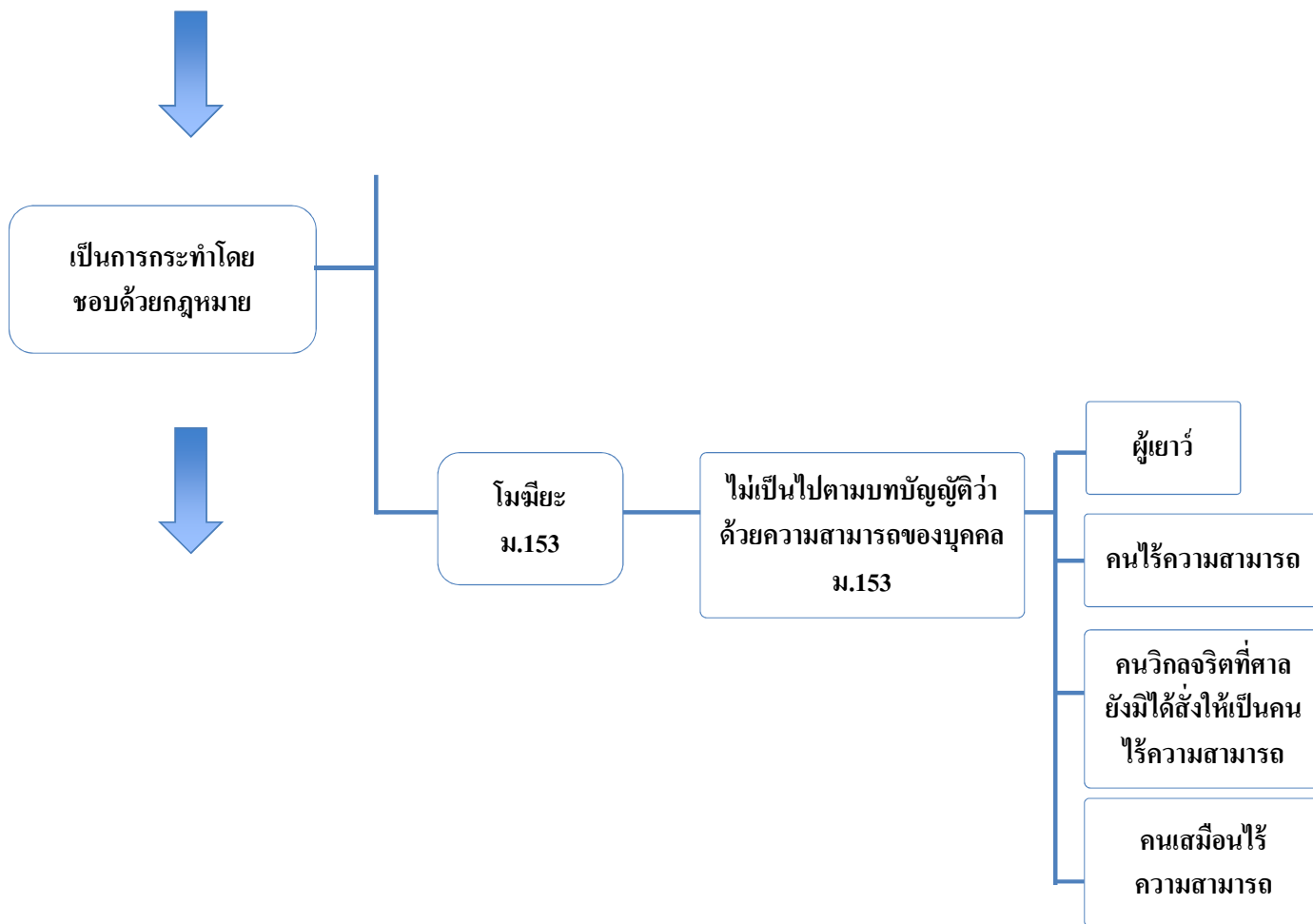
มาตรา ๑๔๔๙ “การสมรสจะกระทำมิได้ถ้าชายหรือหญิงเป็นบุคคลวิกลจริตหรือเป็นบุคคลซึ่งศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ”

มาตรา ๑๔๔๖ “คำพิพากษาของศาลเท่านั้นที่จะแสดงว่า การสมรสที่ฝ่าฝืนมาตรา ๑๔๔๙ มาตรา ๑๔๕๐ และมาตรา ๑๔๕๘ เป็นโมฆะ”

มาตรา ๑๗๐๔ วรรคหนึ่ง “พินัยกรรมซึ่งบุคคลผู้ถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถทำขึ้นนั้นเป็นโมฆะ”

มาตรา ๓๑ “ถ้าเหตุที่ทำให้เป็นคนไร้ความสามารถได้
สิ้นสุดไปแล้ว และเมื่อบุคคลผู้นั้นเองหรือบุคคลใด ๆ ดังกล่าว
มาในมาตรา ๒๘ ร้องขอต่อศาลก็ให้ศาลสั่งเพิกถอนคำสั่งที่ทำให้
เป็นคนไร้ความสามารถนั้น

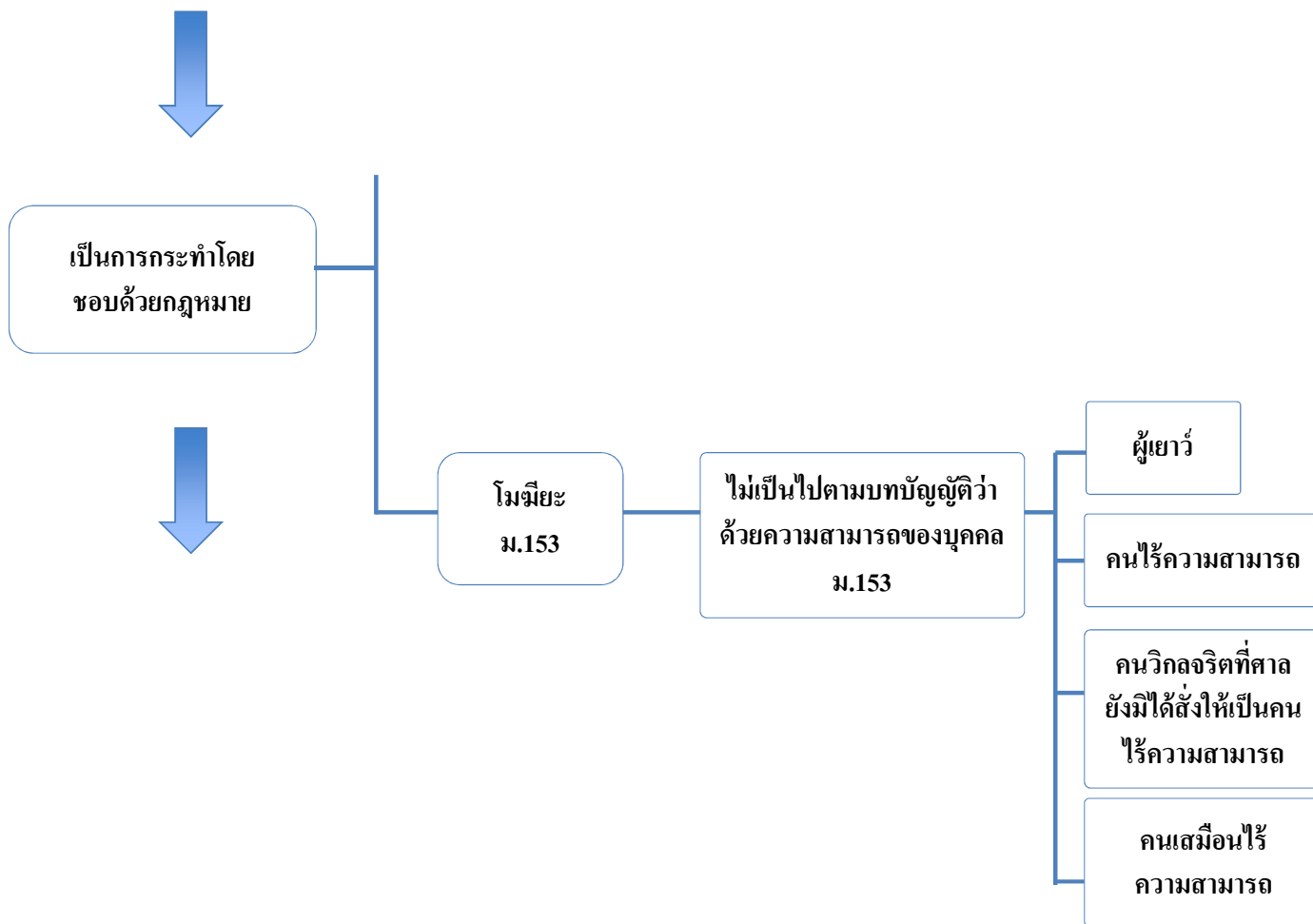
คำสั่งของศาลตามมาตรานี้ ให้ประกาศในราชกิจจานุ
เบกษา”

บุคคลวิกลจริต

มาตรา ๓๐ “การใด ๆ อันบุคคลวิกลจริตซึ่งศาลยังมิได้สั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถได้กระทำการ การนั้นจะเป็นโมฆียะ ต่อเมื่อได้กระทำในขณะที่บุคคลนั้นจิตวิกลอยู่ และคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งได้รู้แล้วด้วยว่าผู้กระทำเป็นคนวิกลจริต”

มาตรา ๑๗๐๔ วรรคสอง “พินัยกรรมซึ่งบุคคลผู้ถูก
อ้างว่าเป็นคนวิกลจริต แต่ศาลยังไม่ได้สั่งให้เป็นคนไร้
ความสามารถทำขึ้นนั้น จะเป็นอันเสียเปล่าก็แต่เมื่อ
พิสูจน์ได้ว่าในเวลาที่ทำพินัยกรรมนั้นผู้ทำจิตวิกลอยู่”

คนเสมือนไร้ความสามารถ

มาตรา ๓๒ “บุคคลใดมีกายพิการหรือมีจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือประทุติ
สรุ่ยสร่ายเซเพลเป็นอาจิน หรือติดสุรายาเมา หรือมีเหตุอื่นใดทำนองเดียวกันนั้น จนไม่สามารถ
จะจัดทำกรางานโดยตนเองได้ หรือจัดกิจการไปในทางที่อาจจะเสื่อมเสียแก่ทรัพย์สินของตนเอง
หรือครอบครัว เมื่อบุคคลตามที่ระบุไว้ใน**มาตรา ๒๘** ร้องขอต่อศาล ศาลจะสั่งให้บุคคลนั้นเป็น
คนเสมือนไร้ความสามารถก็ได้

บุคคลซึ่งศาลได้สั่งให้เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถตามวรรคหนึ่ง ต้องจัดให้อยู่ใน
ความพิทักษ์ การแต่งตั้งผู้พิทักษ์ ให้เป็นไปตามบทบัญญัติบรรพ ๕ แห่งประมวลกฎหมายนี้
ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการสิ้นสุดของความเป็นผู้ปกครองในบรรพ ๕ แห่งประมวล
กฎหมายนี้ มาใช้บังคับแก่การสิ้นสุดของการเป็นผู้พิทักษ์โดยอนุโลม
คำสั่งของศาลตามมาตรานี้ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

มาตรา ๓๓ “ในคดีที่มีการร้องขอให้ศาลสั่งให้บุคคลใดเป็นคนไร้ความสามารถเพราะ
วิกลจริต ถ้าทางพิจารณาได้ความว่าบุคคลนั้นไม่วิกลจริต แต่มีจิตพั่นเพี้ยนไม่สมประกอบ
เมื่อศาลเห็นสมควรหรือเมื่อมีคำขอของคู่ความหรือของบุคคลตามที่ระบุไว้ใน**มาตรา ๒๘**
ศาลอาจสั่งให้บุคคลนั้นเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถก็ได้ หรือในคดีที่มีการร้องขอให้ศาล
สั่งให้บุคคลใดเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถเพราะมีจิตพั่นเพี้ยนไม่สมประกอบ ถ้าทาง
พิจารณาได้ความว่าบุคคลนั้นวิกลจริต เมื่อมีคำขอของคู่ความหรือของบุคคลตามที่ระบุไว้
ใน**มาตรา ๒๘** ศาลอาจสั่งให้บุคคลนั้นเป็นคนไร้ความสามารถก็ได้”

มาตรา ๓๒ “บุคคลใดมีกายพิการหรือมีจิตพั่นเพื่อนไม่สมประกอบ หรือประพฤติ

สุรุ่ยสุร่ายเสเพลเป็นอาชญา หรือติดสุรายาเมา หรือมีเหตุอื่นใดทำนองเดียวกันนั้น จนไม่สามารถจะ
จัดทำการงานโดยตนเองได้ หรือจัดกิจการไปในทางที่อาจจะเสื่อมเสียแก่ทรัพย์สินของตนเองหรือ
ครอบครัว เมื่อบุคคลตามที่ระบุไว้ใน**มาตรา ๒๘** ร้องขอต่อศาล ศาลจะสั่งให้บุคคลนั้นเป็นคน
เสมือนไร้ความสามารถก็ได้

บุคคลซึ่งศาลได้สั่งให้เป็นคนเสมือนไร้ความสามารถตามวรรคหนึ่ง ต้องจัดให้อยู่ใน
ความพิทักษ์ การแต่งตั้งผู้พิทักษ์ ให้เป็นไปตามบทบัญญัติบรรพ ๕ แห่งประมวลกฎหมายนี้

ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการสิ้นสุดของความเป็นผู้ปกครองในบรรพ ๕ แห่งประมวล
กฎหมายนี้ มาใช้บังคับแก่การสิ้นสุดของการเป็นผู้พิทักษ์โดยอนุโลม

คำสั่งของศาลตามมาตรานี้ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

มาตรา ๓๔ “คนเสมือนไร้ความสามารถนั้น ต้องได้รับความยินยอมของผู้พิทักษ์ก่อนแล้วจึงจะทำการอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ได้

- (๑) นำทรัพย์สินไปลงทุน
- (๒) รับคืนทรัพย์สินที่ไปลงทุน ต้นเงินหรือทุนอย่างอื่น
- (๓) กู้ยืมหรือให้กู้ยืมเงิน ยืมหรือให้ยืมสังหาริมทรัพย์อันมีค่า
- (๔) รับประกันโดยประการใด ๆ อันมีผลให้ตนต้องถูกบังคับชำระหนี้
- (๕) เช่าหรือให้เช่าสังหาริมทรัพย์มีกำหนดระยะเวลาเกินกว่าหกเดือน หรืออสังหาริมทรัพย์มีกำหนดระยะเวลาเกินกว่าสามปี

(๖) ให้โดยเสน่หา เว้นแต่การให้ที่พอควรแก่ฐานะานุรูป เพื่อการกุศล การสังคม หรือตามหน้าที่ธรรมจรรยา

(๗) รับการให้โดยเสน่หาที่มีเงื่อนไขหรือค่าภาระติดพัน หรือไม่รับการให้โดยเสน่หา

(๘) ทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อจะได้มาหรือปล่อยไปซึ่งสิทธิในอสังหาริมทรัพย์หรือในสังหาริมทรัพย์อันมีค่า

(๙) ก่อสร้างหรือดัดแปลงโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น หรือซ่อมแซมอย่างใหญ่

(๑๐) เสนอคดีต่อศาลหรือดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ เว้นแต่การร้องขอตาม**มาตรา ๓๕** หรือการร้องขอถอนผู้พิทักษ์

(๑๑) ประนีประนอมยอมความหรือมอบข้อพิพาทให้อนุญาตตุลาการวินิจฉัย

ถ้ามีกรณีอื่นใดนอกจากที่กล่าวในวรรคหนึ่ง ซึ่งคนเสมือนไร้ความสามารถอาจจัดการไปในทางเสื่อมเสียแก่ทรัพย์สินของตนเองหรือครอบครัว ในการสั่งให้บุคคลใดเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือเมื่อผู้พิทักษ์ร้องขอในภายหลัง ศาลมีอำนาจสั่งให้คนเสมือนไร้ความสามารถนั้นต้องได้รับความยินยอมของผู้พิทักษ์ก่อนจึงจะทำการนั้นได้

ในกรณีที่คนเสมือนไร้ความสามารถไม่สามารถจะทำการอย่างหนึ่งอย่างใดที่
กล่าวมาในวรรคหนึ่งหรือวรรคสองได้ด้วยตนเอง เพราะเหตุมีกายพิการหรือมีจิต
ฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ศาลจะสั่งให้ผู้พิทักษ์เป็นผู้มีอำนาจกระทำการนั้นแทน
คนเสมือนไร้ความสามารถก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ ให้นำบทบัญญัติที่เกี่ยวกับผู้อนุบาล
มาใช้บังคับแก่ผู้พิทักษ์โดยอนุโลม

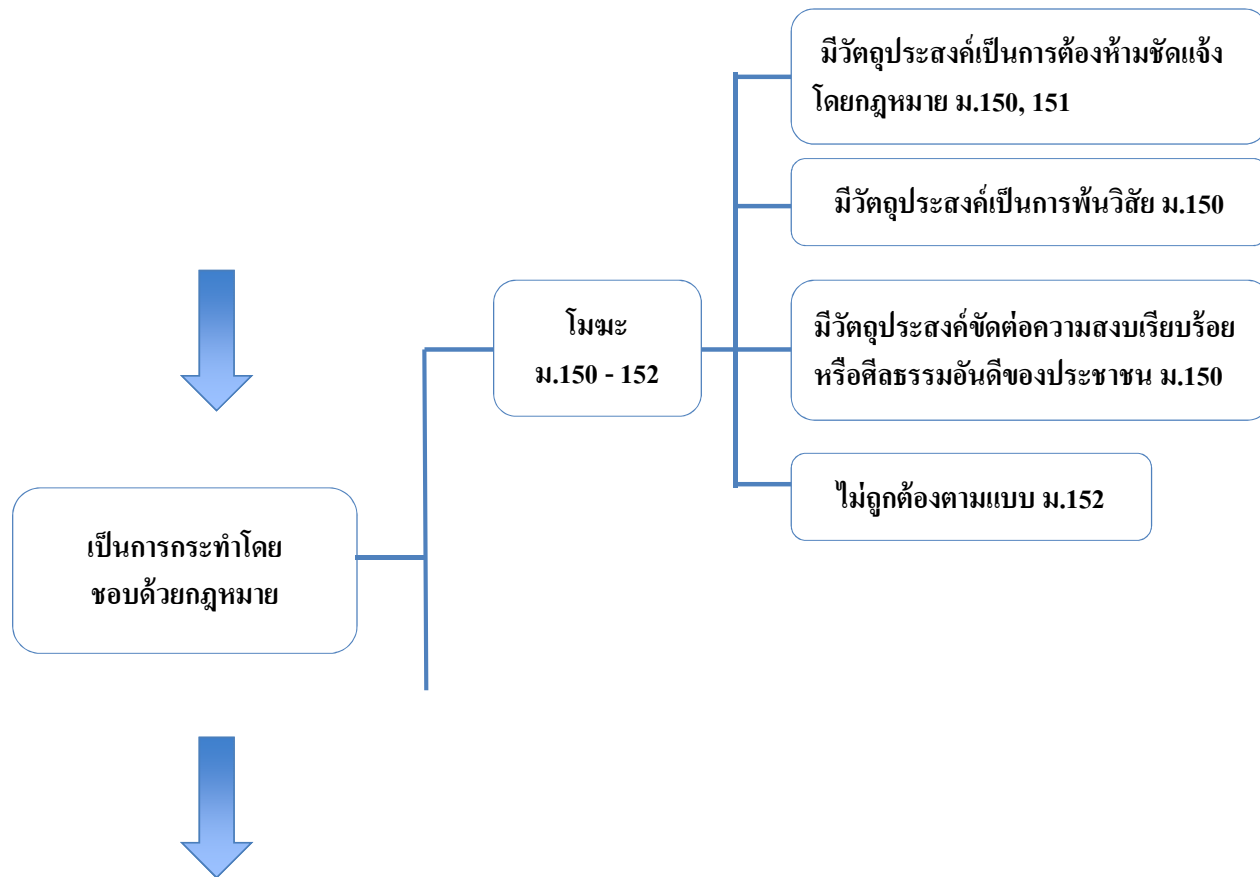
คำสั่งของศาลตามมาตรานี้ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

การใดกระทำลงโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรานี้ การนั้นเป็นโมฆียะ”

มาตรา ๓๕ “ในกรณีที่ผู้พิทักษ์ไม่ยินยอมให้คนเสมือนไร้

ความสามารถกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดตาม**มาตรา ๓๔** โดยปราศจาก
เหตุผลอันสมควร เมื่อคนเสมือนไร้ความสามารถร้องขอ ศาลจะมีคำสั่ง
อนุญาตให้กระทำการนั้นโดยไม่ต้องรับความยินยอมจากผู้พิทักษ์ก็ได้ ถ้า
การนั้นจะเป็นคุณประโยชน์แก่คนเสมือนไร้ความสามารถ”

มาตรา ๓๖ “ถ้าเหตุที่ศาลได้สั่งให้เป็นคนเสมือนไร้
ความสามารถได้สิ้นสุดไปแล้ว ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๓๖ มา
ใช้บังคับโดยอนุโลม”

มาตรา ๑๕๐ “การใดมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้าม
ชัดแจ้งโดยกฎหมาย เป็นการพั่นวิสัยหรือเป็นการขัดต่อ
ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การ
นั้นเป็นโมฆะ”

นิติกรรมตกเป็นโมฆะ หากมีวัตถุประสงค์ดังนี้

๑. วัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย

๒. วัตถุประสงค์เป็นการพ้นวิสัย หรือ

๓. วัตถุประสงค์เป็นการขัดต่อความสงบเรียบร้อย

หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

มาตรา ๑๕๐ “การใดมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้าม
ชัดแจ้งโดยกฎหมาย ... การนั้นเป็นโมฆะ”

มาตรา ๑๕๑ “การใดเป็นการแตกต่างกับบทบัญญัติ
ของกฎหมาย ถ้ามิใช่กฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบ
เรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การนั้นไม่เป็น
โมฆะ”

มาตรา ๑๕๐ “การใดมีวัตถุประสงค์...เป็นการพ้นวิสัย
...การนั้นเป็นโมฆะ”

มาตรา ๑๕๐ “การใดมีวัตถุประสงค์...เป็นการขัดต่อ
ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน การ
นั้นเป็นโมฆะ”

การทำนิติกรรมโดยไม่ถูกต้องตามแบบที่กฎหมายบังคับไว้

มาตรา ๑๕๒ “การใดมิได้ทำให้ถูกต้องตามแบบที่
กฎหมายบังคับไว้ การนั้นเป็นโมฆะ”

ชนิดของแบบแห่งนิติกรรม

๑. ต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่
๒. ต้องทำเป็นหนังสือต่อพนักงานเจ้าหน้าที่
๓. ต้องจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่
๔. ต้องทำเป็นหนังสือ

การแสดงเจตนา

การแสดงเจตนาต่อบุคคลซึ่งอยู่เฉพาะหน้า

มาตรา ๑๖๘ “การแสดงเจตนาที่กระทำต่อบุคคลซึ่งอยู่เฉพาะหน้าให้ถือว่ามิมีผลนับแต่ผู้รับการแสดงเจตนาได้ทราบการแสดงเจตนา นั้น ความข้อนี้ให้ใช้ตลอดถึงการที่บุคคลหนึ่งแสดงเจตนาไปยังบุคคลอีกคนหนึ่งโดยทางโทรศัพท์ หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น หรือโดยวิธีอื่นซึ่งสามารถติดต่อถึงกันได้ทำนองเดียวกัน”

การแสดงเจตนาต่อบุคคลซึ่งมิได้อยู่เฉพาะหน้า

มาตรา ๑๖๙ วรรคหนึ่ง “การแสดงเจตนาที่กระทำต่อบุคคลซึ่งมิได้อยู่เฉพาะหน้าให้ถือว่ามิมีผลนับแต่เวลาที่การแสดงเจตนา นั้นไปถึงผู้รับการแสดงเจตนา แต่ถ้าได้บอกถอนไปถึงผู้รับการแสดงเจตนา นั้น ก่อนหรือพร้อมกันกับที่การแสดงเจตนา นั้นไปถึงผู้รับการแสดงเจตนา การแสดงเจตนา นั้นตกเป็นอันไร้ผล”

กรณีผู้แสดงเจตนาถึงแก่ความตาย

มาตรา ๑๖๙ วรรคสอง “การแสดงเจตนาที่ได้ส่งออกไป
แล้วย่อมไม่เสื่อมเสียไป แม้ภายหลังการแสดงเจตนา นั้นผู้แสดง
เจตนาจะถึงแก่ความตาย หรือถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้
ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ”

มาตรา 360 “มิให้นำบทบัญญัติมาตรา 169 วรรคสอง มาใช้บังคับ หากขัดกับเจตนาอันผู้เสนอได้แสดง หรือหากว่าก่อนจะสนองรับนั้น คู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งได้รู้แล้วว่าผู้เสนอตายหรือตกเป็นผู้ไร้ความสามารถ”

การแสดงเจตนาต่อบุคคลไร้ความสามารถตามกฎหมาย

มาตรา ๑๗๐ “การแสดงเจตนาซึ่งกระทำต่อผู้เยาว์หรือผู้ที่ศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ จะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ผู้รับการแสดงเจตนาไม่ได้ เว้นแต่ผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้อนุบาล หรือผู้พิทักษ์ แล้วแต่กรณี ของผู้รับการแสดงเจตนา นั้นได้รู้ด้วย หรือได้ให้ความยินยอมไว้ก่อนแล้ว

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับ ถ้าการแสดงเจตนา นั้น เกี่ยวกับการที่กฎหมายบัญญัติให้ผู้เยาว์หรือคนเสมือนไร้ความสามารถกระทำได้เองโดยลำพัง”

การตีความการแสดงเจตนา

มาตรา ๑๗๑ “ในการตีความการแสดงเจตนา นั้น ให้
ฟังถึงเจตนาอื่นแท้จริงยิ่งกว่าถ้อยคำสำนวนหรือ
ตัวอักษร”

มาตรา ๑๐ “เมื่อความข้อใดข้อหนึ่งในเอกสารอาจ
ตีความได้สองนัย นัยไหนจะทำให้เป็นผลบังคับได้ ให้
ถือเอาตามนัยนั้นดีกว่าที่จะถือเอาที่ไร้ผล”

มาตรา ๑๑ “ในกรณีที่มีข้อสงสัย ให้ตีความไปในทาง
ที่เป็นคุณแก่คู่กรณีฝ่ายซึ่งจะเป็นผู้ต้องเสียในมูลหนี้หนี้”

มาตรา ๗ “ถ้าจะต้องเสียดอกเบี้ยยแก้กันและมีได้กำหนด
อัตราดอกเบี้ยยไว้โดยนิติกรรมหรือโดยบทกฎหมายอันชัดแจ้ง
ให้ใช้อัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี”

มาตรา ๑๒ “ในกรณีที่จำนวนเงินหรือปริมาณในเอกสาร
แสดงไว้ทั้งตัวอักษรและตัวเลข ถ้าตัวอักษรกับตัวเลขไม่ตรงกัน
และมีอาจยังทราบเจตนาอันแท้จริงได้ ให้ถือเอาจำนวนเงิน
หรือปริมาณที่เป็นตัวอักษรเป็นประมาณ”

มาตรา ๑๓ “ถ้าจำนวนเงินหรือปริมาณในเอกสารแสดงไว้เป็นตัวอักษรหลายแห่งหรือเป็นตัวเลขหลายแห่ง แต่ที่แสดงไว้หลายแห่งนั้นไม่ตรงกัน และมีอาจยังทราบเจตนาอันแท้จริงได้ ให้ถือเอาจำนวนเงินหรือปริมาณน้อยที่สุดเป็นประมาณ”

มาตรา ๑๔ “ในกรณีที่เอกสารทำขึ้นไว้หลายภาษา ไม่ว่าจะ
จะเป็นฉบับเดียวกันหรือหลายฉบับก็ตาม โดยมีภาษาไทยด้วย
ถ้าข้อความในหลายภาษานั้นแตกต่างกัน และมีอาจยังทราบ
เจตนาของคู่กรณีได้ว่าจะใช้ภาษาใดบังคับ ให้ถือตาม
ภาษาไทย”

